

Egy rejtélyes álom

Karácsonyra megkaptam a Kisasszonyok című könyvet. A története 19. században játszódik. Nagyon örültem neki, már rég el szerettem volna olvasni. Egyből neki is kezdtem.

Esténként is magammal vittem az ágyba. Gondolataim teljesen elkalandoztak. Egy úton találtam magam, ahol fura kocsik közlekedtek, az emberek régi ruhákban sétáltak. Hirtelen ott termett mellettem egy kislány és így szólt.

- Téged hogy hívnak, milyen furcsa a ruhád?

- Az én nevem Vörös Luca. Téged hogy hívnak? Szerintem inkább a te ruhád furcsa.

- Engem Bethnek hívnak, Elizabeth March.

Elkezdünk beszélgetni és kiderült, hogy van neki három lánytestvére, nagyon jó a kapcsolatuk, és ő imád zongorázni. Az apukájuk elment katonának, és még egy ideig nem is jön haza. Amikor ezt elmesélte, egy kicsit könnybe lábadt a szeme. Hamar kiderült, hogy más korban élünk, ez azonban nem zavart bennünket, és nem is akartuk megfejteni. Én is elmeséltem, hogy van egy testvérem, négy cicám, és nagyon szeretek olvasni. Megkérdezte, van-e kedvem megismerni a testvéreit, és én igent mondtam. Bementünk a házba. Egy kicsit szegényes és poros volt, de Beth és a családja nagyon szerették. Amikor beértünk a nappaliba, kiabálást hallottunk a konyhából, így hát gyorsan odaszaladtunk. Azt láttunk, hogy Jo az, akinek határozott szája, mulatságos metszésű orra volt, szürke, szúrós szemében felváltva tükröződött indulat, jókedv és töprengés. Amyvel kiabál, a legkisebbel a családban, sápadt, nyúlánk, kék szemű, fürtös hajú valóságos hótündér. Mire végigmértem őket, Jo, vagyis Josephine sírva szaladt fel a szobájukba. Karácsonyra a lányok egy könyvet kaptak, mindenkinek a saját kiskönyvecskéjében volt egy kis iromány az anyjuktól. A konyhában még ott volt Margaret, a legidősebb, világos bőrű, nagy szemű, barna haja selymes és dús, aki elmesélte, hogy Jo és Meg vagyis Margaret elakartak menni egy előadásra. Amy is velük akart menni, de Jo nem engedte, ezért Amy azt mondta, hogy ezt megfogja bánni, és Jo rácsapta az ajtót. Ma pedig Jo nem találta a kiskönyvét, így hát megkérdezte Amytől, hogy hol van, és kiderült, hogy Amy elégette. Mrs. March, aki egy nagyon kedves hölgy, miután vége lett a csetepaténak, megkérdezte, ki vagyok és

honnan jöttem, mert még soha nem látott. Elmeséltem, hogy ki vagyok és honnan jöttem. Mrs. March már meg is terített az ebédhez. A családnak nem olyan jó a sorsa mint régen, de az illatok csodásak voltak, még Jo is lejött, de egy szót sem szólt. Délután kimentünk jégkorcsolyázni a tóra, nagyon jól szórakoztunk, de sajnos Jo nem volt hajlandó megbocsátani Amynek. Amy most is próbálkozott bocsánatért, de Jo annyira mérges lett, hogy becsúszott a tó közepére, annak ellenére, hogy szóltunk neki, hogy nem szabad, mert beszakad alatta. Így is történt, Amy alatt beszakadt a jég. Kiabáltam Jonak, hogy gyorsan hozzon egy kerítéslécet, gyorsan a jégre hasaltam, és a víz felett tartottam Amyt, amíg Jo oda nem ért. Közösen kihalásztuk Amyt, és hazavittük. Hála az égnek nem lett semmi baja. Este a pattogó tűznél forró teát iszogattunk, Jo is megbocsátott Amynek, sírtak és átölelték egymást mindenki nagyon elfáradt és hamar elszenderedett.

Reggel felébredtem, és a saját szobámban találtam magam. Ez a történet egy álom volt.

Vörös Luca, 6.c